

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 18. 6. 2020 v trestní věci obžalovaných [redacted], narozeného [redacted] v [redacted], [redacted], trvale bytem [redacted], s adresou pro účely doručování [redacted] - [redacted], [redacted], narozeného [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], s adresou pro účely doručování [redacted], a [redacted], narozeného [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], s adresou pro účely doručování [redacted],

pro zločin vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, zčásti ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku, pro přečin omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1 tr. zákoníku ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku,

o odvolání všech obžalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 9. 2019, č.j. 6 T 8/2019-820,

takto:

Odvolání obžalovaných [redacted], [redacted] a [redacted] se podle § 256 tr.ř. zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [redacted] v bodě ad 1) a 3) uznán vinným zločinem vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zčásti ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku a v bodě 2) přečinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 tr. zákoníku ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku. Obžalovaní [redacted] a [redacted] byli v bodě 2) uznáni vinnými přečinem omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1 tr. zákoníku ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku a v bodě ad 3) zločinem vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku. Obžalovanému [redacted] byl za spáchanou trestnou činnost uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let. Obžalovanému [redacted] byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 26 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2,5 roku. Konečně obžalovanému [redacted] byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, i v jeho případě byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 229 odst. 1 tr.ř. byli poškození [redacted] a [redacted] odkázáni s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Podle skutkových zjištění prvostupňového soudu se obžalovaní uvedených přečinů dopustili tím, že:

1/ obž. [redacted] sám

poté, co se dne 27.03.2017 od [redacted], nar. [redacted], dozvěděl o finančním dluhu ve výši 372.000 Kč mezi jmenovaným [redacted] a poškozeným [redacted],

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Bukovská

přičemž [REDAKCE] v dané věci přislíbil pomoc s vymožením daného dluhu na osobě [REDAKCE], tak v přesně nezjištěné době, pravděpodobně však dne 02.05.2017, v Českých Budějovicích, ul. Na Dlouhé louce, u zdejší čerpací stanici ÖMV, v zjištěném úmyslu jiného pod pohrůžkou násilí přimět, aby něco konal, oslovil poškozeného [REDAKCE] se lživou legendou o tom, že pohledávka [REDAKCE] nyní připadá jemu, jelikož jmenovaného vyplatil ze svých peněz a že tedy poškozený nyní dluží jeho osobě, načež při další schůzce mezi ním a poškozeným, k níž došlo pravděpodobně v průběhu měsíce května roku 2017 v hotelu Zvon v Českých Budějovicích, poškozenému opět lživě uvedl, že [REDAKCE] má v plánu na poškozeného poslat vymahače, kteří mají za úkol z něho dlužnou částku vymoci násilím a dále, že [REDAKCE] má v úmyslu na policii podat na poškozeného trestní oznámení pro podvod, kdy tímto v poškozeném vzbudil důvodnou obavu o jeho život a zdraví a z poškozeného na základě uvedeného následně opakovaně, za stálého připomínání [REDAKCE] údajného jednání vůči osobě poškozeného, požadoval vydání finanční hotovosti, kdy se mu do současné doby podařilo z poškozeného vylákat finanční prostředky v celkové výši 180.000 Kč, k čemuž došlo v následujících případech:

- v blíže nezjištěné době v období ode dne 02.05.2017 do dne 17.07.2017 v Českých Budějovicích, v ul. [REDAKCE], v prostorách Imperial clubu, převzal z rukou poškozeného jako splátku dluhu finanční částku ve výši 100.000 Kč, k níž poškozenému uvedl, že 20.000 Kč z dané částky si ponechá jako poplatek za údajnou ochranu poškozeného, kterou mu on sám zařídí před [REDAKCE] či jím instruovanými osobami, načež [REDAKCE] z dané částky předal pouze částku ve výši 40.000 Kč a zbytek si ponechal pro svoji potřebu,

- dále dne 17.07.2017 přijal prostřednictvím bankovního převodu na svůj bankovní účet č. [REDAKCE] od poškozeného jako další splátku dluhu finanční částku ve výši 80.000 Kč, kterou však poté [REDAKCE] nepředal a tuto si ponechal pro svoji potřebu,

přičemž dále po poškozeném od přesně nezjištěné doby, jistě však ode dne 27.12.2017, požadoval vydání dalších 67.000 Kč s termínem splacení do dne 12.01.2018, a to pod pohrůžkou, že pokud toto poškozený nesplní, tak ho pošle do vězení, že poškozený neví, s kým si zahrává a v případě, že poškozený vybere špatnou stranu, tak že uvidí, co s ním udělá,

2/ obž. [REDAKCE], obž. [REDAKCE] a obž. [REDAKCE] společně

dne 11.09.2017 v době okolo 15:00 hodin v Českých Budějovicích, ul. [REDAKCE], v salonku zdejšího Imperial clubu, v úmyslu společným jednáním neoprávněně bránit jinému v užívání osobní svobody, při jednání mezi poškozeným [REDAKCE], nar. [REDAKCE], který byl na místě doprovázen poškozeným [REDAKCE], nar. [REDAKCE], a [REDAKCE], ohledně peněžního závazku [REDAKCE], poté, co si na poškozeném [REDAKCE] vyžádal předložení občanského průkazu, který mu poškozený dobrovolně za účelem ověření své totožnosti předal, načež ho po [REDAKCE] chtěl vrátit zpět, což jmenovaný obviněný opakovaně odmítl s tím, že si průkaz poškozeného vyfotografuje, s čímž poškozený [REDAKCE] nesouhlasil a požadoval svůj průkaz vrátit, tak v době, kdy poškozený [REDAKCE] oznámil, že tedy na místě o ničem jednat nebudou a že na místo přivolá policii, [REDAKCE] do místnosti přivolal [REDAKCE] a [REDAKCE], kdy [REDAKCE] v místnosti přistoupil k poškozenému [REDAKCE], do něhož strčil a dále jmenovaného poškozeného udeřil otevřenou rukou do pravé obličejové části, v důsledku čehož poškozený na místě jednak upustil na zem svůj mobilní telefon, který do té doby držel ve své ruce, a dále upadl na gauč vedle [REDAKCE], načež [REDAKCE] zakopl mobilní telefon poškozeného [REDAKCE] pod gauč, sedl si v blízkosti jmenovaného poškozeného do křesla a tomuto uvedl, že nyní má sedět, poslouchat a nemluvit, načež v momentech, kdy se poškozený [REDAKCE] snažil mluvit k [REDAKCE] ho [REDAKCE] zastrásoval a říkal mu, ať na něho tak nečumí a že si takový způsob jednání zvolil sám, kdy ve chvíli, kdy se poškozený [REDAKCE] na místě zeptal, zda si může ze země vzít svůj mobilní telefon, mu [REDAKCE] uvedl, že to tedy nemůže a že bude sedět tam, kde je, přičemž [REDAKCE] v průběhu uvedeného stál po celou dobu mlčky ve vstupu do místnosti, který tak svým tělem blokoval, aby nemohl z místnosti nikdo odejít, přičemž po chvíli debaty mezi poškozeným [REDAKCE] a [REDAKCE] tento poškozenému uvedl, že pokud bude ve věci ještě někdo činit vůči jeho osobě nějaké negativní kroky, tak ví, kde poškozený [REDAKCE] bydlí, přičemž si na místě ofotografoval obě strany občanského průkazu poškozeného

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Bukovská

██████████, tento poté jmenovanému vrátil a vyzval ██████████ a ██████████, aby oba poškozené z klubu vyvedli, což oni poté učinili a poškození tak klub opustili,

3/ obž. ██████████, obž. ██████████ a obž. ██████████ společně

v době okolo půlnoci ze dne 13.11.2017 na den 14.11.2017, v Českých Budějovicích, ul. ██████████, ve vnitřních prostorách zdejšího Imperial Clubu, v úmyslu společným jednáním násilím či jeho pohrůžkou jiného přimět, aby něco konal, přinutili poškozeného ██████████ k písemnému uznání dluhu ve výši 100.000 Kč, který měl být splatný nejpozději do dne 20.11.2017 k rukám shora jmenovaného ██████████ a tohoto jednání se dopustili tím způsobem, že v době, kdy se všichni obvinění nacházeli spolu s poškozeným sami v jedné z místností zmíněného Imperial Clubu, tak nejprve ██████████ poškozenému uvedl, aby se přiznal ke krádeži klíče od trezoru klubu a ke krádeži peněz z daného trezoru, což poškozený na místě odmítl s tím, že nic neodcizil, načež poškozenému ██████████ předložil písemné uznání dluhu ve výši 100.000 Kč, v němž byl poškozený uveden jako dlužník a ██████████ jako věřitel, následně ██████████ poškozenému uvedl „Podepiš to, nevíš, s kým si zahráváš“, což poškozený opět odmítl, poté ██████████ v místnosti zatáhl závěsy u oken do ulice, dále ██████████ opětovně verbálně na poškozeného naléhal, aby tento podepsal předložené uznání dluhu, což poškozený opět odmítl, následně ██████████ na poškozeného opětovně verbálně naléhal, aby podepsal uznání dluhu, což poškozený opětovně odmítl, nato ██████████ nohou nakopl poškozeného ze zadu do oblasti nad levou část jeho hýždě a poté poškozeného rukou přesně nezjištěným způsobem udeřil do obličejové části pod levé oko, poté ██████████ poškozeného opětovně nohou kopl do oblasti dolních končetin a následně ██████████ poškozeného opětovně rukou přesně nezjištěným způsobem udeřil do obličejové části pod levé oko, načež poškozenému ██████████ uvedl, aby se k celé věci postavil jako chlap a netahal do toho svou rodinu, kdy poškozený opětovně odmítl podepsat, na což mu ██████████ uvedl, že zajde za jeho rodinou, kdy ██████████ mimo uvedeného poškozenému na místě verbálně nadával výrazy „zmrď“ či „čurák“ a dále mu uvedl, že pokud nepodepíše, tak s ním zamete, po tomto poškozený na místě ze strachu o svou osobu a svou rodinu předložené uznání dluhu podepsal a poté prostory klubu opustil, přičemž v důsledku uvedeného napadení trpěl **poškozený ██████████, nar. ██████████**, bolestivostí v oblasti lící kosti pod levým okem a v oblasti levého boku, což si u něho dne 14.11.2017 vyžádalo lékařské ošetření v Nemocnici v Českých Budějovicích, při němž bylo u poškozeného konstatováno zhmoždění obličejové části hlavy.

3. Proti tomuto rozsudku podali řádně a včas odvolání všichni obžalovaní.
4. **Obžalovaný ██████████** namítal, že byla opakovaně porušena ustanovení, jejichž význam spočívá v zabezpečení ústavně garantovaného práva na obhajobu, objasnění věci a zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Namítal, že soud prvního stupně nesprávně hodnotil provedené důkazy, zamítl provést důkazy svědčící v jeho prospěch, byť stejný důkazní prostředek připustil k prokázání viny.
5. Upozornil, že v bodě 1) obžaloby vycházel soud prvního stupně mimo jiné i z komunikace zajištěné z mobilního telefonu obžalovaného, naproti tomu stejný soud zamítl důkazy předložené obžalovaným, kdy se jednalo také o komunikaci s ██████████ a ██████████, popřípadě o audionahrávky jím pořízené na jeho mobilní telefon, a to s odůvodněním, že má soud pochybnosti o tom, kdy, kdo a jakým způsobem je pořídil, případně zda byly dodatečně upravovány. Soud prvního stupně však měl možnost v případě pochybností ověřit si jejich autenticitu. K nahrávkám doplnil, že okresní soud postupoval selektivně, když na jedné straně audionahrávky, jejíž obsah by mohl vyznívat ve prospěch obžalovaného, s poukazem na možnou manipulaci s nimi zamítnul a na druhé straně zohledňuje obsah audionahrávek podporujících výpovědi poškozeného ██████████ a ██████████, tedy vyznívající v neprospěch obžalovaného. Tím byla porušena ze strany soudu jedna ze základních zásad trestního řízení, a to zásada volného hodnocení důkazů. Soud prvního stupně také zasáhl do práva obžalovaného na obhajobu také tím, že mu znemožnil u hlavního líčení používat notebook, v němž měl připravené otázky.

6. K bodu 1) obžaloby namítal, že soud prvního stupně při posuzování skutku vycházel zejména ze svědeckých výpovědí [redacted] a [redacted]. Namítal, že není zřejmé, z čeho soud dovodil, že byla naplněna subjektivní a především objektivní stránka trestného činu vydírání. V rozsudku není zavinění obžalovaného věnována prakticky žádná zmínka, se subjektivní stránkou se pak soud vypořádal pouze tak, že konáním, ke kterému byl poškozený [redacted] nucen, byla výplata peněz, které měl poškozený dlužit [redacted] a které vymáhal obžalovaný. Pohrůžkou pak mělo být nepravdivé tvrzení, že [redacted] chce na poškozeného [redacted] poslat vymahače a podat na něj trestní oznámení pro podvodné jednání. Doplnil, že způsoblost výše uvedené pohrůžky vzbudit v [redacted] důvodnou obavu o život a zdraví, je přinejlepším diskutabilní, když sám [redacted] v rámci hlavního líčení uvedl, že skutečně měl strach, že [redacted] na něj pošle vymahače, věřil tomu. Z obžalovaného [redacted] však neměl strach. [redacted] mu nevyhrožoval. Věřil mu, myslel si, že mu pomůže vyřešit problém. Vinu obžalovaného soud dovodil pouze z výpovědi [redacted] a [redacted], aniž by jakkoli tyto výpovědi posuzoval ve vztahu k výpovědi obžalovaného. Soud nijak nereflektoval ani na to, jakým způsobem obžalovaný s prostředky, které od [redacted] obdržel, naložil. S ohledem na to, že [redacted] měl dluhy nejen vůči [redacted], ale i vůči společnosti Secure Home s.r.o. za poskytnuté služby, zejména za GPS hodinky, cestu do Chorvatska, a dále vůči společnosti Imperial Club s.r.o. za odebrané nápoje, je závěr o vině obžalovaného předčasný. Obžalovaný předestřel soudu prvního stupně vyúčtování, v němž uvedl, na co byly jednotlivé platby ze strany [redacted] použity. Soud prvního stupně se však v odůvodnění napadeného rozsudku s tímto nijak nevypořádává. Upozorňuje, že je zcela nepřijatelná praxe, kdy se standardní civilní vztahy na úkor jednoho z jejich účastníků řeší prostředky trestního práva. Závěr soudu, že obžalovaný neměl v úmyslu prostředky obdržené od [redacted] na úhradu dluhu vůči [redacted] předat [redacted], taktéž nemá oporu v provedeném dokazování a je v přímém rozporu s výpovědi obžalovaného. Obžalovaný sám uvedl, že z první platby [redacted], která byla ve výši 80 000 Kč, byla použita na úhradu dluhů vůči [redacted], vyplatil částku 40 000 Kč, což je částka ponížena o odměnu obžalovaného. Zbývající část platby ve výši 20 000 Kč byla použita na úhradu dluhu, který měl [redacted] vůči společnosti Secure [redacted] s.r.o. Další platba poukázaná [redacted] na úhradu dluhu vůči [redacted] ve výši 80 000 Kč byla obžalovaným na žádost [redacted] pozdržena, což vyplývá i ze vzájemné komunikace mezi obžalovaným a [redacted], který výplatu [redacted] podmiňuje písemným prohlášením [redacted], resp. podpisem dohody o narovnání. Obžalovaný rovněž neměl žádnou motivaci vyhrožovat ani [redacted], neboť s ním byl v obchodním vztahu. Nelze si proto představit, jakým způsobem a z jakého důvodu by měl obžalovaný vyhrožovat [redacted]. Soud prvního stupně se navíc nevypořádal dostatečně ani se svědeckou výpovědí [redacted], neboť v tomto případě se jedná o důkaz toho, že [redacted] měl dluh minimálně i vůči jednomu dalšímu subjektu, kdy byl obžalovaný oprávněn toto z pozice jednatele společnosti vymáhat. Soud prvního stupně se tak nedostatečně zabýval zjišťováním skutkového stavu, kdy dokazování v tomto směru nebylo provedeno dostatečně do té míry, že by bylo možné učinit jednoznačný závěr o tom, že by jednání obžalovaného bylo možné kvalifikovat jako trestné.
7. K bodu 2) obžaloby obžalovaný [redacted] namítal, že ani zde není možné zjistit, jakým konkrétním jednáním měl obžalovaný naplnit skutkovou podstatu trestného činu omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1 tr. zákoníku. Soud nebral v úvahu tu skutečnost, že se daná schůzka konala zpočátku v poklidné atmosféře, přičemž se jí účastnil pouze obžalovaný [redacted]. Až poté, co nabyl pocit, že jej chování [redacted] a [redacted] ohrožuje, zavolał spoluobžalované, aby mu pomohli. Z takového jednání nelze dovozovat úmysl komukoli bránit v užívání osobní svobody. Z provedeného dokazování nijak nevyplývá, že poškozeným bylo skutečně bráněno v možnosti salonek opustit. Navíc z provedených důkazů vůbec nevyplývá, že by se kdokoliv z aktérů pokoušel salonek opustit nebo že by mu v tom spoluobžalovaný [redacted] bránil. Tím spíše pak z provedeného dokazování nevyplývá, že by někomu

bránil v odchodu sám obžalovaný [REDACTED]. Opět je tak zřejmá absence jednání obžalovaného coby jednoho z obligatorních znaků daného trestného činu. Doplnuje, že se nemůže ztotožnit se závěrem soudu, že by měla být vina obžalovaných prokázána i výpověďmi spoluobžalovaných [REDACTED] a [REDACTED]. Z jejich výpovědí naopak vyplývá, že do salonku Imperial Clubu vešli až poté, co obžalovaný [REDACTED] začal volat o pomoc. Obžalovaný [REDACTED] instinktivně poškozeného z obžalovaného strhnul a shodil ho do křesla. V takovém případě nelze mít za prokázané, že by měl obžalovaný [REDACTED] obžalovaného [REDACTED] jakkoliv instruovat. Nebylo totiž prokázáno, že by všichni obžalovaní jednali ve vzájemné shodě či snad dokonce na popud obžalovaného [REDACTED].

8. K bodu 3) obžaloby obžalovaný [REDACTED] namítal, že co se týče samotného požadavku obžalovaného po [REDACTED] k podpisu písemného uznání dluhu nelze v tomto rozhodně spatřovat jakékoliv protiprávní jednání. Za situace, kdy měl obžalovaný důvodné podezření, že [REDACTED] mohl být osobou, která odcizila částku 100 000 Kč z trezoru, se jednalo o nanejvýše logický způsob řešení celé záležitosti a uchýlil by se k němu pravděpodobně každý podnikatel. Ani v tomto případě se soud prvního stupně nevypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi, neboť je nutné uvést, že v případě trestného činu vydírání je nutné, aby pachatel použil pohrůžku násilí či jiné těžké újmy vůči oběti. V odůvodnění napadeného rozsudku však není uvedeno, co mělo být ze strany obžalovaného takovou pohrůžkou násilí či jiné těžké újmy, že by toto dosahovalo intenzity trestného činu vydírání. V rozsudku není nikde blíže rozvedeno, jaká byla role obžalovaného [REDACTED] v údajném vydírání poškozeného [REDACTED]. Obžalovaný nečinil na poškozeného žádný nátlak, celý rozhovor probíhal v klidné atmosféře, což potvrdili i svědci [REDACTED] a [REDACTED]. Pokud spoluobžalovaný [REDACTED] a [REDACTED] jakýmkoli způsobem fyzicky atakovali poškozeného, bylo to jejich svévolné jednání bez jakéhokoliv pokynu obžalovaného [REDACTED]. Poškozený [REDACTED] mohl kdykoliv odejít. Pokud později obžalovaný [REDACTED] zjistil, že finanční hotovost byla odcizena jinou osobou, ve vztahu k poškozenému [REDACTED] také žádný dluh nevymáhal. Jednání obžalovaného tak nelze považovat za vydírání, neboť nenaplnuje podstatné znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu.
9. S ohledem na výše uvedené skutečnosti proto obžalovaný [REDACTED] navrhl, aby napadený rozsudek byl odvolacím soudem zrušen a podle § 226 písm. a) tr.ř. byl zproštěn obžaloby, případně aby byla věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
10. **Obžalovaný** [REDACTED] své odvolání směřoval jak do výroku o vině, tak do výroku o uloženém trestu. Poukazoval na své přesvědčení, že soud prvního stupně dospěl při rozhodování o jeho vině k nesprávným skutkovým zjištěním. Ke skutku pod bodem 2) uvedl, že ze svědecké výpovědi poškozeného [REDACTED] vyplývá, že celou situaci vnímal tak, že nemůže svobodně odejít, pokud by se o to pokusil, tak obžalovaný [REDACTED] stál ve vchodu a blokoval vchod. Další z poškozených [REDACTED] pak uvedl, že se o odchod nepokusili. Ani jeden z nich tak neuvedl, že by jim obžalovaný [REDACTED] znemožňoval odchod z místnosti. Z jejich výpovědi pouze vyplývá, že získali dojem, že by jim nebylo umožněno odejít a že jim obžalovaný [REDACTED] blokuje vchod. Ale to ještě samo o sobě neznamená, že nemohli odejít. Jednalo se jen o jejich subjektivní pocit. Nabyli-li pocit, že je spoluobžalovaný [REDACTED] napadán lidmi, o kterých předtím [REDACTED] mluvil jako o vyděračích, přišel společně se spoluobžalovaným [REDACTED] na pomoc. Sám stál pouze ve dveřích, když zjistil, že situace je klidná, do dění se nijak nezapojoval. Když [REDACTED] se [REDACTED] odcházeli, v odchodu jim nijak nebránil. Z uvedených důkazů tak nevyplývá, že by jim obžalovaný [REDACTED] jakkoliv bránil v užívání osobní svobody. Z toho, že stál u vchodu, nelze dovozovat, že vchod blokoval a bránil někomu v odchodu, když se o odchod ani nikdo nepokusil.
11. Ke skutku popsánému pod bodem 3) napadeného rozsudku namítal, že skutkové zjištění soudu prvního stupně minimálně ve vztahu k obžalovanému [REDACTED] neodpovídá provedenému dokazování. Soud jako stěžejní důkaz považuje výpověď poškozeného [REDACTED], ale z jeho

výpovědi nevyplývá, že by obžalovaný [REDAKCE] či [REDAKCE] jej nutili podepsat uznání dluhu. [REDAKCE] jej nakopl, ale bylo to ve fázi, kdy se hledal klíč od trezoru a on přestal úplně komunikovat. Vnímá to jako probrání, protože neodpovídal. Následně, když se klíč objevil, nutil jej podepsat dlužní úpis jen spoluobžalovaný [REDAKCE]. Naopak poškozený uvedl, že obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] mu říkali, že pokud peníze vzal, ať to podepíše, ale pokud je nevzal, ať to nepodepisuje. Obžalovaný [REDAKCE] se proto domnívá, že soud prvního stupně nesprávně hodnotil provedené důkazy a učinil z nich chybná skutková zjištění.

12. Na základě výše uvedeného proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a rozhodl, že se zprošťuje obžaloby.
13. **Obžalovaný** [REDAKCE] své odvolání směřoval jak do výroku o vině, tak do výroku o trestu. Namítal, že soud neposuzoval stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalovaného. Provedeným dokazováním totiž nebylo prokázáno jednoznačně a s nejvyšším stupněm jistoty, že se obžalovaný [REDAKCE] dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. K bodu 2) napadeného rozsudku obžalovaný [REDAKCE] poukazoval na to, že ohledně tohoto skutku vypovídal shodně jak v rámci hlavního líčení, tak i v přípravném řízení. Daného dne byl přítomen v Clubu Imperial na základě žádosti spoluobžalovaného [REDAKCE], od kterého se dozvěděl, že za ním přijdou dva vymahači. Také byl [REDAKCE] upozorněn, že vymahači mohou být ozbrojeni, a požádal proto obžalovaného [REDAKCE], aby zajistil, že si spoluobžalovaný [REDAKCE] s sebou vezme svou legálně drženou zbraň. Tomuto požadavku však nevyhověl. Poté, co zaslechl spoluobžalovaného [REDAKCE], jak je volá jménem a volá o pomoc, radil se se spoluobžalovaným [REDAKCE], zda by neměli zavolat policii. Jelikož se krátce nato ozvalo další, ještě naléhavější volání [REDAKCE], spolu s obžalovaným [REDAKCE] proto vstoupili do salonku, kde se schůzka odehrávala. Po vstupu spatřil poškozeného [REDAKCE] v dominantním postavení, kterak se naklání nad [REDAKCE]. Jednou rukou jej držel za svetr a v druhé ruce držel nějaký předmět. Až později se dozvěděl, že se jednalo o mobilní telefon. V danou chvíli však měl zcela důvodnou obavu, že poškozený [REDAKCE] drží v ruce zbraň, kterou ohrožuje [REDAKCE]. [REDAKCE] instinktivně od [REDAKCE] odtrhl a posadil jej do křesla. Protože se poškozený [REDAKCE] pokoušel z křesla vstát, ohnal se po něm rukou, aby jej znovu usadil, přičemž [REDAKCE] neúmyslně zasáhl do tváře. Následně seděl v křesle po levici poškozeného [REDAKCE], a pokud tomuto neumožnil zvednout se z křesla nebo si zvednout zapadnuvší předmět, jednal tak pouze ze strachu, aby poškozený [REDAKCE] nenapadl spoluobžalovaného [REDAKCE]. Jeho výpověď je potvrzena výpovědí spoluobžalovaného [REDAKCE], a pokud jde o popis průběhu schůzky, tento je obdobně popisován i samotnými poškozenými. Pokud jde o odlišnosti v jednotlivých výpovědích, pak tyto spočívají zejména v subjektivním vnímání děje každého ze zúčastněných. Dále namítal, že pokud by poškozeného [REDAKCE] skutečně úmyslně udeřil do tváře, logicky by mu musel poškodit jeho dioptrické brýle. Přinejmenším by tyto brýle musely spadnout poškozenému z tváře. K ničemu takovému nedošlo, uvedené svědčí o tom, že se muselo jednat o úder minimální intenzity a že byl poškozenému [REDAKCE] udělen spíše nevědomky.
14. Je přesvědčen, že jednal zcela přiměřeně dané situaci. Vedl přiměřený obranný útok proti předpokládanému bezprostřednímu útoku na [REDAKCE]. Poškozený [REDAKCE] ani žádný další z přítomných nebyl nikterak zraněn, nevznikla žádná škoda na věci. Celý incident trval jen několik málo minut. Poškozeného [REDAKCE] omezil v pohybu jen na nezbytně nutnou dobu, aby se mohl ujistit, že není nijak ozbrojen, že předmět, který mu upadl, není zbraň a že nebude pokračovat v útoku na [REDAKCE]. Zcela jednoznačně se tak jednalo o tzv. putativní obranu, když se důvodně, byť ve skutečnosti mylně domníval, že jsou splněny podmínky nutné obrany. Okresní soud tak pochybil, když vzhledem k provedeným důkazům jednání obžalovaného [REDAKCE] nebylo právně kvalifikováno jako nutná obrana dle § 29 tr. zákoníku.
15. K bodu 3) napadeného rozsudku obžalovaný [REDAKCE] uvedl, že se předmětný den dostavil do Imperial Clubu na základě telefonického rozhovoru s [REDAKCE], kdy mu bylo sděleno, že se v klubu ztratila tržba. Jelikož byl v předmětnou dobu společníkem a prokuristou domněle

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Bukovská

poškozené společnosti, tudíž bylo v jeho zájmu prošetřit okolnosti ztráty tržby. Po jeho příjezdu mu ze strany [REDAKCE] bylo řečeno, že podezřelým je [REDAKCE]. Při hledání klíče od trezoru se obžalovaní pokoušeli od poškozeného [REDAKCE] zjistit, zda jednak vzal klíč od trezoru a kam jej případně schoval a zda nevezl tržbu. V jednu chvíli, když poškozený [REDAKCE] nereagoval na jejich dotazy, tohoto pleskl prsty do obličeje. Po nalezení klíče se vůbec neúčastnil nátlaku vyvíjeného na poškozeného, spolu se spoluobžalovaným [REDAKCE] seděli u jiného stolu než poškozený a nikterak se do dalšího dění nezapojovali. Poté, kdy poškozený [REDAKCE] odmítl podepsat uznání dluhu, se tohoto poškozeného dotázal, zda z klubu odcizil nějaké peníze, a když toto poškozený znovu popřel, obžalovaný mu řekl „jestli jsi to nevezl, tak nic nepodepisuj“. Sám poškozený [REDAKCE] v rámci své výpovědi uvedl, že k napadení ze strany [REDAKCE] došlo ve fázi, kdy se hledaly klíče, kdy se ho [REDAKCE] a [REDAKCE] ptali, co se dělo a on neodpovídal. Poškozený [REDAKCE] popřel, že by byl jím fyzicky atakován ve chvíli, kdy jej spoluobžalovaný [REDAKCE] nutil k podpisu uznání dluhu. Z jeho strany nátlak na vůli poškozeného se měl projevit tak, že všichni obžalovaní setrvali sami v místnosti s osamělým poškozeným [REDAKCE], přičemž obžalovaný [REDAKCE] naléhal na poškozeného, aby podepsal uznání dluhu, a když poškozený odmítal, kopl ho poškozený [REDAKCE] do levé části zad a obžalovaný [REDAKCE] ho udeřil do obličeje. Obžalovanému však není zřejmé, na základě jakých provedených důkazů okresní soud dospěl ke shora uvedenému závěru, když poškozený [REDAKCE] zcela jednoznačně vypověděl, že jej [REDAKCE] udeřil do obličeje ve chvíli, kdy se hledal klíč a on nijak nereagoval na dotazy. Při podepisování uznání dluhu se obžalovaný [REDAKCE] nikterak neangažoval. Nelze tak přisvědčit názoru okresního soudu, že šlo o společné úmyslné jednání tří obžalovaných, které směřovalo k protiprávnímu nátlaku na vůli poškozeného [REDAKCE].

16. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že se v celém rozsahu zprošťuje obžaloby.
17. *Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonitost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přiblíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.*
18. Ve smyslu citovaných zákonných ustanovení přezkoumal krajský soud k odvolání obžalovaných napadený rozsudek v celém rozsahu stejně jako řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
19. Řízení přecházející napadenému rozsudku netrpělo takovými vadami, které by vedly k tomu, že napadený rozsudek by nemohl obstát a musel by být bez dalšího zrušen. Okresní soud konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt hlavní líčení, v němž obžalovaným poskytl dostatečný prostor k uplatnění jejich argumentace a i v ostatních směrech plně šetřil jejich práva. Je možné připustit, že určité pochybení okresního soudu je možné spatřovat v tom, že neumožnil obhajobě obžalovaného [REDAKCE] použít notebook v hlavním líčení, ve kterém měl připraveny otázky na znalce. Nicméně se jedná o pochybení, které není takového rázu, aby to definitivně devalvovalo celé řízení. Jedná se sice o pochybení okresního soudu, neboť nelze najít důvod, pro který by nemohl obžalovaný v průběhu řízení notebook používat, nicméně je zjevné, že obžalovaný [REDAKCE] mohl a také ve skutečnosti kladl otázky vyslychanému, a to za situace, kdy byl přítomen jeho obhájce. Obžalovaný se tak mohl s obhájcem radit. Pochybení tak nebylo žádným zásadním zásahem do jeho obhajovacích práv, že by jeho obhajoba byla natolik paralyzována, aby

bylo nutné zasáhnout. Jinak řečeno, toto pochybení není takového rázu, že by způsobilo procesní vadu, pro kterou by bylo nutné napadený rozsudek zrušit. I proto je možné konstatovat, že řízení předcházející napadenému rozsudku netrpělo žádnými vadami, které by vedly k tomu, že napadený rozsudek by nemohl obstát a musel by být bez dalšího zrušen. Soud prvního stupně v hlavním líčení procesně řádným způsobem provedl důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností v rozsahu nutném pro své rozhodnutí. Hodnotící úvahy okresního soudu jsou dostatečné, logické a navzájem provázané, takže na ně postačuje odkázat, aniž by bylo třeba je znovu rozebírat, neboť by to představovalo jen jejich opakování. Nad rámec hodnotících úvah okresního soudu lze vzhledem na odvolací námitky dodat následující.

20. Okresní soud provedl řádné řízení, plně respektoval obhajovací práva všech procesních stran až na výše uvedené drobné pochybení. Za procesní vadu rovněž není možné spatřovat, že okresní soud nepřipustil a neprováděl důkazy navržené obžalovaným [REDAKCE], a to důkazy audionahrávkami z komunikace, která měla být vedena mezi obžalovaným [REDAKCE] a osobami [REDAKCE] a [REDAKCE]. Skutečnost, že okresní soud odmítne provádět důkazy, nelze interpretovat jako nějakou procesní vadu, neboť se jedná v tomto případě o otázku úplnosti či neúplnosti dokazování. V otázce úplnosti či neúplnosti dokazování má odvolací soud za to, že okresní soud přesvědčivě vyložil, proč některé z navržených důkazů pokládal za nadbytečné a nepotřebné. Okresní soud to vysvětluje v bodě 143 svého rozsudku, kde zmiňuje, že úplně stejnou audionahrávku z komunikace, která byla získána ze strany poškozeného, pokládá za důkaz pouze podpůrný a nikoliv zásadní. Tento důkaz nehodnotí jako významný, podstatný, na němž by stavěl svá skutková zjištění. Takovými důkazy, na kterých okresní soud postavil skutková zjištění, jsou výpovědi svědků [REDAKCE] a [REDAKCE].
21. Tento postup okresního soudu má bytostnou logiku, protože komunikace, která je nahrávána takovýmto způsobem, často potajmu, skrytě, v teoretické rovině umožňuje nejrůznější úpravy. [REDAKCE] tato komunikace je problematická a tímto způsobem je nutné na ni také nahlížet. Z takové komunikace lze těžko či přinejmenším obtížněji, činit nějaká skutková zjištění oproti osobnímu výslechu či slyšení zainteresovaných osob. Při těchto osobních výsleších je totiž možné na rozdíl od nahrávané komunikace odfiltrovat nejrůznější nadsázky, zveličování, přehánění či další různé okolnosti, které se odehrávají v předmětném živém rozhovoru, který často podchycuje i jiné aspekty než jenom popis děje, který je jediný pro věc relevantní. Nahrávka obsahuje různé komunikační zvyklosti, mluvu, speciality, které se mezi komunikujícími osobami vyskytují. Např. i nejrůznější předvádění se, silácká slova, které pak samozřejmě při výslechu v soudním řízení justiční orgán odfiltrovat dovede, proto dokáže zjistit pravý obsah událostí a nikoliv ten, který by se v jistém směru měl zkresleně podávat z takovýchto audionahrávek. K tomu je ještě nutné navíc poznamenat, že svědci [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] se zmiňovali o tom, že obžalovaný [REDAKCE] si nahrával v podstatě kdeco a svědek [REDAKCE] dokonce hovořil o tom, že obžalovaný [REDAKCE] takovéto nahrávky nejrůznějším způsobem upravoval a také využíval pro prosazování svých zájmů a záměrů. [REDAKCE] okresní soud dospěl právem k závěru, že zjišťovat skutkový stav z takto pochybného zdroje je problematické, že má k dispozici přímé svědecké výpovědi, v rámci nichž je schopen odfiltrovat dezinformační, dezorientační okolnosti a zjistit pravý skutkový stav bez komplikujících či zatěžujících informací. Z tohoto důvodu nebylo nutné a potřebné navržené důkazy provádět.
22. Hodnotícím úvahám okresního soudu není nutné činit žádných zásadních výtek. Okresní soud při svém rozhodnutí vycházel z výpovědí tří množin svědků navzájem jakkoliv neprovázaných. Jednalo se o svědky [REDAKCE] a [REDAKCE] na straně jedné, [REDAKCE] a [REDAKCE] na straně druhé a svědka [REDAKCE] na straně třetí. Okresní soud tak vycházel z výpovědí tří svědeckých okruhů, které jsou navzájem nepropojené a neprovázané. Vzájemně se neznají, nelze u nich nalézt žádnou ani mlhavou či minimální motivaci, pro kterou by si měli vymýšlet a osnovat komplot proti obžalovaným. Vymýšlet si, že proti každému z nich se obžalovaní dopustili určitého jednání, které ve skutečnosti popisují. Rozhodně neobstojí konstrukce o jakémsi komplotu, že tito svědci ze všech

tří na sobě neprovázaných okruhů svědků si vymýšlejí. Taková konstrukce je nereálná a okresní soud právem na takovouto konstrukci a hodnocení nepřistoupil.

23. K tomu odvolací soud ještě podotýká, že pro věrohodnost výpovědí svědků ze všech tří okruhů svědčí také to, že násilné projevy obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] patří do jejich běžného portfolia komunikace. Hodnocení důkazů okresního soudu je přiléhavé a lze ho akceptovat. Skutková zjištění, které okresní soud učinil, jsou správná a úplná. Všichni tři obžalovaní se ve svých odvoláních snaží domoci toho, aby soud na jejich jednání, které má určitý celek a představuje jakýsi konzistentní blok jednotlivých navzájem navazujících a provázaných kroků, nahlížel rozsegmentovaně, odseparovaně, izolovaně, vždy na některé dílčí části a touto metodou se snaží rozporovat jednotlivé znaky skutkových podstat. Tímto náhledem pak namítají, že v takto separovaných částech, které se jich týkají, nejsou obsaženy všechny znaky skutkových podstat výše uvedených trestných činů. Takovýto postup je však nepřipustný, neboť na všechna jednání popsaná v napadeném výroku rozsudku je třeba nahlížet jako na celek. Ta jednání se totiž neodvívěla pouhým jednorázovým momentem, jednání se neodehrálo v rámci jedné vteřiny. Všechna jednání mají určitý počátek, průběh a závěr. Všechny tyto části tvoří jeho celek. V tomto směru je nutné na popsaná jednání nahlížet a je třeba je vyhodnocovat právě v daném celku, nikoliv pouze jako jednotlivé segmenty, jak požadují a vyzdvihují všichni tři obžalovaní.

24. **K bodu 1/**

Okresní soud v případě bodu 1/ důvodně jako na celkové jednání nahlížel na jeho jednotlivé dílčí kroky, které tvořily součást celého jednání a které vytvářely celkový dojem, celkové jeho vyznění. Pokud je ze strany obžalovaného namítáno, že je nejasné a není zřejmé, že by při ovlivňování [REDAKCE] využil jakékoliv násilí, že nebylo jasné, co jím vyřčenými slovy mělo být vůbec zamýšleno, tak okresní soud při svém hodnocení velmi správně oba děje spojil dohromady. Neakceptoval rozkouskování děje, tzn. skutečnost, že obžalovaný [REDAKCE] chtěl po [REDAKCE] peníze a současně [REDAKCE] sděloval, že [REDAKCE] bude chtít vymáhat dluh násilným způsobem, tak se nejedná o dva od sebe separované děje, které by se odehrály nezávisle na sobě, ale jsou propojené. Na jednání obžalovaného [REDAKCE] je právem nahlíženo jako na trestný čin vydírání, neboť popsaným způsobem jiného pohrůžkou násilí nutil, aby něco konal. Jeho počínání vůči zainteresovaným osobám zahrnovalo určitý projev hrozby násilným projevem, přičemž je lhostejné, že násilný projev měl pocházet od jiné osoby, než od té osoby, která o násilném projevu referovala. Tato skutečnost není nijak neobvyklá, není totiž vyloučené, že násilí nemusí hrozit či vycházet od toho, kdo sděluje tuto informaci, pod jejímž působením se domáhá určitého konání, opomenutí, strpění po třetí osobě, ale může jakýmsi původcem násilí či hrozby násilí být někdo jiný než ten, kdo o tom referuje či hovoří.

Svědék [REDAKCE] v rámci své výpovědi u hlavního líčení jednoznačně vypověděl, že byl kontaktován [REDAKCE], kterého v té době považoval za kamaráda, měli spolu přátelský vztah. Od téhož se dozvěděl, že koupil jeho dluh od [REDAKCE]. Ze strany [REDAKCE] jednoznačně zaznělo, že nesmí s [REDAKCE] komunikovat, nesmí ho kontaktovat, že mu [REDAKCE] chtěl nechat ublížit vyhazovací, tímto způsobem ho nutil splácet dluh. Na to konto mu také [REDAKCE] nabídl doživotní ochranu, protože měl strach, nabídku přijal. Jednoznačně se jednalo o jednání ze strany obžalovaného [REDAKCE], kterým jiného pohrůžkou násilí či jiné těžké újmy nutil, aby něco konal. [REDAKCE] přijal veškeré podmínky obžalovaného [REDAKCE] pod vlivem jeho sdělení o tom, že mu chce [REDAKCE] nechat ublížit. [REDAKCE] mu nosil platby, které byly určeny jako splátky dluhu [REDAKCE]. [REDAKCE] souhlasil s tím, že část peněz si obžalovaný [REDAKCE] může nechat za jeho ochranu, ač se později dozvěděl, že žádné nebezpečí ze strany [REDAKCE] mu v té době ani v době předcházející nehrozilo. Aby obžalovaný [REDAKCE] dosáhl svého, použil dokonce lsti i proti [REDAKCE], kterého lživě informoval o tom, že si [REDAKCE] na něho najal gorily na Dvořišti, že mu hrozí nebezpečí. Protože chtěl mít [REDAKCE] klid, souhlasil s tím, že [REDAKCE] se ujme vymáhání jeho pohledávky za [REDAKCE] a že si nechá 50 % vymožené částky. [REDAKCE] vše vygradoval tím, že mu řekl, že má doživotní ochranu. Protiprávní jednání

obžalovaného [redacted] v bodě 1/ u [redacted] a [redacted] vyplynulo poté, co se po několika měsících za přispění [redacted] společně sešli, vše si vysvětlili a vyříkali. Dohodli se na narovnání, ze strany [redacted] také došlo k úhradě veškerého dluhu. V té době také [redacted] zjistil, že dlužník [redacted] na úhradě dluhu [redacted] ve skutečnosti něco zaplatil, ze strany [redacted] mu tedy nebylo téměř ničeho odevzdáno, proto mu také vypověděl plnou moc. [redacted] se při této schůzce dozvěděl, že žádní vymahači neexistovali, také sám [redacted] nikdy nevyhrožoval, proto mu přišlo divné, proč si [redacted] u [redacted] platí ochranu před ním. Všechny výše uvedené skutečnosti jednoznačně vedou ke správnému závěru okresního soudu, že se obžalovaný [redacted] vůči [redacted] a [redacted] dopustil žalovaného trestného činu, dokonce s určitými znaky podvodu.

Obžalovaný v podstatě podvodným způsobem přiměl a donutil poškozeného [redacted], aby přistoupil na podmínky o odměně za vymožení dluhu, ve výši poloviny vymožené částky. Sotva si lze představit, že by takovou dohodu [redacted] jako věřitel uzavřel, kdyby se nebál, kdyby nebyl v přesvědčení, že mu hrozí určité nebezpečí. Je proto nepodstatné, jakým způsobem obžalovaný ve skutečnosti s vymoženými prostředky naložil. V tomto světle je nepodstatná i výpověď svědka [redacted] referující o tom, že poškozený [redacted] měl i další dluhy. Obžalovaný totiž popsáním jednáním pod pohrůzkou násilí donutil poškozeného se bát, mít obavy, v důsledku čehož (ze strachu) peníze vydal. Je proto nepodstatné, že měl další dluhy.

25. **K bodu 2/**

V případě jednání popsaného pod bodem 2/ je do očí bijící tendence všech obžalovaných rozkouskovat událost na jednotlivé díly, je patrná snaha obžalovaných nabízet konstrukci, že v podstatě vystupovali paralelně vedle sebe, nezávisle na sobě, že to, co se událo v září 2017 v salonku Imperial Clubu, každý vnímal po své linii, neměl možnost zohledňovat to, co činí ostatní dva společníci v daném prostoru. V podstatě, že se nejednalo o jejich společnou akci.

26. Je možné s nimi souhlasit v tom směru, že jejich jednání, pokud by na ně byla nahlížena samostatně, bez přihlídnutí k jednáním ostatních, samo o sobě trestná nebyla. I v tomto případě nezbývá odvolacímu soudu než konstatovat, že tímto pohledem se ale uvedená událost neodehrála. Uvedený incident byl opět určitým komplexem jednotlivých jednání obžalovaných. V rámci tohoto komplexu všichni tři obžalovaní jednali ve vzájemné kooperaci, navzájem se doplňovali, každý z nich očividně vnímal přítomnost zbylých dvou i poškozených. V žádném případě skutek nelze rozkládat na samostatné, na sobě nezávislé odvíjející se děje, protože se jednalo o děj jediný. K tomu odvolací soud dodává, že dohoda spolupachatelů nemusí být v žádném případě explicitní, výslovná. Není to tak, že by se museli předem všichni domluvit na jednotlivých konkrétních krocích každého z nich. V daném případě je zřejmé, že všichni spoluobžalovaní jednali v naprosté shodě. Spoluobžalovaní [redacted] a [redacted] očividně jednali ve prospěch iniciátora spoluobžalovaného [redacted] tak, aby vše probíhalo dle přání a požadavků právě [redacted]. Zde spoluobžalovaní [redacted] a [redacted], tedy jednotliví spolupachatelé, postupně přistupovali k dalším aktivitám tak, aby svými činnostmi, aktivitami doplnili to, že požadavek iniciátora, tedy [redacted], bude důraznější.

27. V žádném případě nelze přijmout obhajobu obžalovaného [redacted], že on se ničeho nedopustil, že si v podstatě pouze stoupl mezi dveře k přístupu do místnosti a ničeho se neúčastnil a nemohl se tak dopustit žalovaného trestného činu. S tím samozřejmě odvolací soud v žádném případě nesouhlasí, neboť vyděračské aktivity se neomezují jenom na výslovná jednání. Je třeba k tomu uvést, že do vyděračského jednání lze zasáhnout jednoznačně i nonverbálním způsobem. Je třeba uvést, že nonverbální nátlak je častokrát daleko efektivnější než samotné přímé výhrůžky, které v danou chvíli zaznějí. To znamená v daném případě, kdy obžalovaný [redacted] stál mezi dveřmi, poté, co byl přivolán spoluobžalovaným [redacted], co se odehrálo ze strany spoluobžalovaného [redacted] natlačení poškozeného [redacted] do křesla, kdy je mu přikázáno, že musí sedět na místě a jen poslouchat, kdy si nemůže vzít svůj spadlý telefon, kdy dostane byť mírný, ale zásah rukou do obličeje, se evidentně jedná postup zapadající do celkového jednání spočívající

v neoprávněném zabrání přítomných osob užívat svobody, volnosti. Je tak patrné, že postup či jednání obžalovaného [REDAKCE] do uvedeného celku zcela zapadá. Spoluobžalovaný [REDAKCE] v danou chvíli nestál ve dveřích nezávisle na ostatních jednáních spoluobžalovaných. Neobstojí ani obhajoba obžalovaných, že se domnívali, že [REDAKCE] je v danou chvíli ubližováno, proto do salonku vnikli. Je možné, že byli ze strany obžalovaného [REDAKCE] informováni o jakémsi hrozícím nebezpečí. Ze strany obžalovaného [REDAKCE] se jednalo o divadlo (volal o pomoc pro údajné napadání), kdy evidentně jeho jediným motivem bylo zdůraznit svou moc, svou převahu nad [REDAKCE] a [REDAKCE]. I kdyby snad se obžalovaný [REDAKCE] a [REDAKCE] v danou chvíli domnívali, že [REDAKCE] hrozí nebezpečí a je nutné ho ochránit, nic jim nebránilo, aby údajného útočníka [REDAKCE] odstrčili a [REDAKCE] vytáhli z místnosti a zamezili tak jakémukoliv případnému útoku. Oni naopak v místnosti zůstávají a eliminují jakékoliv snahy či pohyby [REDAKCE] a [REDAKCE]. Evidentně tak jejich úkolem bylo přinutit oba, aby se podrobili požadavkům [REDAKCE]. V danou chvíli tímto způsobem zabezpečili, že [REDAKCE] a [REDAKCE] zůstanou v místnosti, nebudou moci odejít a podvolí se požadavkům či vůli [REDAKCE]. Lidově řečeno, všichni obžalovaní popsáním jednáním ukázali [REDAKCE] a [REDAKCE], kdo je v danou chvíli a na daném místě pánem situace, že veškeré dění a jednání bude probíhat tak, jak oni budou chtít. Rozhodně se nejednalo o tzv. putativní obranu, odvolací soud znovu opakuje, pokud by se ve skutečnosti obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] domnívali, že [REDAKCE] hrozí nebezpečí, nebylo nic jednoduššího než jej odvést do bezpečí. Oni tak neúčinnili, neboť jednali ve shodě, po předchozí dohodě.

28. Všichni tři obžalovaní nepochybně věděli, co dělají, co je jejich úkolem. Popsáním jednáním bez jakéhokoliv oprávnění bránili poškozeným užívat osobní svobodu. Není pak podstatné, že se poškození v důsledku všech okolností ani nepokusili opustit místnost. Věděli, že obžalovaní jsou v přesile a že neváhají použít ke splnění svých zájmů i sílu.

29. **K bodu 3/**

Odvolacímu soudu nezbyvá než konstatovat, že obdobné platí i v případě bodu 3/, tj. jednání vůči poškozenému [REDAKCE]. Obžalovaní ve svých obhajobách znovu rozkouskovávají jednotlivé části celého jednání, a to dokonce i z pohledu vnímání poškozeného. Dle obhajoby spoluobžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] se celá událost měla udát tak, resp. na celou událost má být nahlíženo tak, že poškozený sice od nich dostal facku a kopanec, aby se údajně probral, tím však jejich zainteresovanost na události skončila. Jinak řečeno, to, co se odehrálo poté, je již jiný příběh, který nemá žádnou souvislost s tím, co se odehrálo předtím, jehož byli aktéry. Takový náhled samozřejmě možný není, opět celou událost takto oddělit a rozkouskovat nelze. Z výpovědi poškozeného [REDAKCE] jednoznačně a bez jakýchkoliv pochyb vyplynulo, že měl velkou obavu. Ta jeho obava nezačala až po jednání obžalovaného [REDAKCE] a [REDAKCE].

30. Poškozený [REDAKCE] jednoznačně vnímal veškeré dílčí kroky celého večera. Je zde evidentní provázanost jednání všech tří obžalovaných a je více než zřejmé. Obžalovaní okresnímu soudu vytýkají, že dovedl jakousi jejich dohodu či kooperaci v daném místě a daného večera. Obžalovaný [REDAKCE] namítal, že mu okresní soud vyčetl, že nebránil zbylým spoluobžalovaným, aby jednali vůči poškozenému tak, jak jednali. To samé spoluobžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] namítali, že neměli nic společného s tím, jak spoluobžalovaný [REDAKCE] naléhal na poškozeného s podpisem uznání dluhu. Úvaha okresního soudu však není o ničem jiném, než že okresní soud právě tím, že [REDAKCE] nebránil ostatním obžalovaným v jejich jednání a postupu (z hlediska jejich vymezování vůči poškozenému) a spoluobžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] nebránili v nátlaku spoluobžalovaného [REDAKCE] na vymožení si podpisu uznání dluhu, tak to nasvědčuje právě tomu, že tato jednání spolu kooperovala a obžalovaní spolupracovali, byli s jednáním druhých přinejmenším srozuměni, jejich jednání bylo takové, aby dosáhli svého cíle. Pokud by například obžalovaný [REDAKCE] byl zaskočen náhlou, nečekanou iniciativou obžalovaného [REDAKCE] či [REDAKCE], kteří fyzicky atakovali poškozeného [REDAKCE], dokonce v bodě 2), pokud by [REDAKCE] byl zaskočen nečekanou iniciativou obžalovaného [REDAKCE], který se vrhl na

poškozeného [REDAKCE], pak by bylo navýsost logické očekávat, že by [REDAKCE] takto zaskočen zainteresovaným řekl, že nic se neděje, jedná se o nedorozumění, vše je v pořádku. Nic z toho se však nestalo. Žádná takováto očekávatelná reakce ze strany [REDAKCE] nenastala, nenastala ani v případě spoluobžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] na nucení poškozeného [REDAKCE], aby se upsal, že dluží 100 000 Kč. Znovu je nutné připomenout, že spoluobžalovaný [REDAKCE] například v bodě 2) usadil poškozeného [REDAKCE] do křesla, posadil se do poměrně blízké vzdálenosti od tohoto poškozeného, poučoval ho imperativně a protektorsky, jestli může či nemůže mluvit, říkal mu, jestli si může či nemůže vzít telefon. Nejednalo se o žádné přátelské debatování, jak se to snaží obžalovaní předvést a tvrdit, že se v podstatě nic nedělo, že poškození mohli kdykoliv odejít. Totéž dopadá i na jednání pod bodem 3), kde kooperace všech tří je evidentní.

31. V první řadě si odvolací soud nemůže odpustit poznámku, že to, že někdo snad nedává pozor, neznamená, že by kdokoli jiný ho mohl oprávněně proplesknout nebo nakopnout, aby se dotýčný tzv. probudil. To je nástroj, který nemá v civilizované společnosti co dělat. I obžalovaní by těžce nesli, pokud by nedávali pozor, je někdo takto inzultoval. Jednání v bodě 3) má všechny fáze, tj. počátek, průběh a závěr. Pokud je namítáno, že pohrůzkou by mělo být oznámení rodině, to by pohrůzkou samo o sobě samozřejmě být nemohlo, ale tím to neskončilo. V dané věci se to neudálo tak, že by bylo řečeno, podepiš to, jinak to řeknu rodině, tečka, konec, odcházíme. Celé to jednání totiž mělo nějaký začátek, kdy poškozeného nutili, aby se přiznal, že sebral klíč od trezoru a vzal z něho finanční částku, kdy byl fyzicky napaden ze strany [REDAKCE] a [REDAKCE], posléze ze strany [REDAKCE] nucen k upsání se, že dluží poměrně vysokou částku, navíc jednání pokračovalo, odvíjelo se a nějak gradovalo s výhrůzkou. Poškozený jednoznačně vypověděl, že celou situaci vnímal a bál se, zejména po slovech týkající se jeho rodiny. Navíc je nutné připomenout, že ze strany obžalovaného [REDAKCE] v daný moment také zaznělo, že si poškozený [REDAKCE] má dávat pozor, s kým si zahrává, že s ním zamete. Padly tam nejrůznější nadávky a jiná ostrá slova, na zdůraznění, podtržení situace byly zataženy závěsy. Evidentně je potřebné a nutné na celou událost nahlížet vcelku, nikoliv rozdrobeně, jak požadují všichni obžalovaní. Konečně, kdyby spoluobžalovaný [REDAKCE] a [REDAKCE] s jednáním neměli nic společného, nebyl důvod, proč se dál zdržovali na místě, proč tedy po svém proplesknutí a probuzení poškozeného z místa neodešli, kdyby dál neměli zájem na celém výsledku. Naopak z jejich strany byla snaha poškozeného donutit k řešení, kdy mu oznámili, že už to chtějí mít za sebou a chtějí jít spát. Pokud by se celý děj odehrál tak harmonicky, jak oba líčí, pak jim skutečně nic nebránilo, aby odešli. Oni samozřejmě tak neučinili, neboť evidentně v celé události hráli svou roli. Oba obžalovaní naopak svou přítomností, navíc jak okresní soud správně poznamenal, oba jsou velice urostlí a fyzicky vybavené osoby, tak svou přítomností zesilovali požadavky (nátlak) vyřčené ze strany spoluobžalovaného [REDAKCE]. K tomu je nutné dodat, že přesila působí na oběť i v případě, aniž by osoby v přesile cokoli učinily. Ani odvolací soud nedospěl k závěru, že by to bylo tak, že by obžalovaný [REDAKCE] si vznášel nějaké požadavky a obžalovaný [REDAKCE] a [REDAKCE] by nezávisle na tom tam stáli či se jen dívali a už se těšili, jak si půjdou lehnout, a vůbec netušili, co se tam odehrává ze strany [REDAKCE]. Takto se jednání jednoznačně neodvíjelo, poškozený ho takto nepopisuje, z jeho strany bylo vše vnímáno v celém svém kontextu.
32. Z hlediska právní kvalifikace je správný postih všech obžalovaných, kdy obžalovaný [REDAKCE] v bodě 1) jiného pohrůzkou násilí nutil, aby něco konal, v bodě 2) obžalovaní [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] společným jednáním jinému bez oprávnění bránili užívat osobní svobodu, a konečně všichni tři obžalovaní v bodě 3) společným jednáním jiného pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy nutili, aby něco konal nebo strpěl, a takový čin spáchali nejméně se dvěma osobami. Právní kvalifikace, kterou zvolil okresní soud, je odpovídající, obžalovaní se dopustili těch trestných činů, jak dovodil okresní soud ve svém napadeném rozsudku.
33. Soud prvního stupně nepochybil ani při úvaze o druhu a výši trestu. Nelze mu v tomto směru také cokoli vytknout. Dokonce je možné uvést, že u obžalovaného [REDAKCE] je zřejmé, že okresní soud byl velice vstřícný, neboť obžalovaný [REDAKCE] se daného jednání dopustil ve zkušební době za jiné

jeho odsouzení, takže v jeho případě, pokud by okresní soud sáhl k postihu již důraznějšímu, asi by k tomu nebylo moci říci žádných zásadních výhrad. V jeho případě trest uložený okresním soudem byl mírnějším, rozhodně není přísným. Ani v případě ukládaných trestů u obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] nejde o tresty nepřiměřeně přísné, ve všech případech okresní soud upřednostnil ještě výchovnou složku ukládaného trestu před složkou represivní. Při absenci polehčujících okolností jsou uložené tresty spíše mírné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

České Budějovice dne 18. 6. 2020

Ondřej Vítů v.r.
předseda senátu

zpracoval:
JUDr. Tomáš Uldrich v.r.

